

BÚCSÚK ÉS PORTRÉK

PEJTSIK ÁRPÁD GYÖRGY GORDONKAMŰVÉSZ-TANÁRRÓL

[Pejtsik Árpád György gyászjelentés \(pdf\)](#)

I.

A PEJTSIK-CSALÁD BÚCSÚZTATÓJA¹

[Pejtsik Árpád nekrológ \(pdf\)](#)

¹ A Pejtsik-család nekrológiát Csepregi Róbert káplán olvasta fel Pejtsik Árpád György Avilai Nagy Szent Teréz templomban 2021. január 29-én tartott nyilvános gyászmiséjén.

II.

A SZABOLCSI BENCE ZENEISKOLA TANTESTÜLETE NEVÉBEN VEBER LÁSZLÓNÉ IZA TANSZAKVEZETŐ GORDONKATANÁR EMLÉKEZÉSE²

A Szabolcsi Bence Zeneiskola tanári kirándulása 2000-ben.
Fehér ingben **Pejtsik Árpád György**, háttal Erdélyi Ilona zongoratanár, jobbra Deliné Soós Ágnes magánénektanár, balra Veber Lászlóné Iza, mögötte Auszlender Judit zongoratanár.

Pejtsik Árpád György: élt 85 évig.

-Száz évente, ha születik Egy, Hozzá hasonló.

-Páratlan memóriája, kifogyhatatlan érdeklődése szolgálatába állítva, befogadott, megőrzött minden információt, melyet fotografikus olvasási technikája egy életen át biztosított számára.

-Amint a tenger mélysége és parttalansága sokunk számára felfoghatatlan, Gyuri műveltségének mélysége és parttalansága szinte felfoghatatlannak látszott: lett légyen szó a zene határain túl irodalomról, történelemről, művészettörténetről, a politika világáról.

² Veber Lászlóné gondolatait a Kispesti temetőben Pejtsik Árpád György szűk körben tartott búcsúztatóján Bántai Erzsébet gordonkatanár-kolléga olvasta fel 2021. január 29-én.

Érdeklődése kiapadhatatlannak látszott.

-**Összegző Ember volt**, aki időben rátalált léte céljára, az összes cselekedet, operai muzsikusként leélt évtizedei is, ezt a célt szolgálták. Megismerni mindent a zene határain belül, hogy majdan a szellemi termékenység idején meg-és szétoszthassa ezt az óriási tudást.

Felkészült.

-Volt Benne valami a műszaki ember precizitásából, képességei szerint mérnök is lehetett volna.

Eddig ugyanis nem ejtettünk szót a kottakiadás ezernyi buktatójáról, a szerkesztés, a tördelés, a folyamatos játékot befolyásoló lapozás gondos megtervezéséről, a hozzáértés mértékéről, mely részéről e tekintetben is megnyilvánult.

Egy-egy kotta előkészítése során keményen védte elképzeléseit, mind tartalom, mind a forma érdekében.

A grafika is nagy szerepet játszott, ami az esztétikai megjelenés tökéletességét illeti: a gyerekek körében nagy sikert aratott a "tücskös", a „vigyori”, a „fregatt” és a többi.

„A stílus maga az ember”, csak tökéletes példány kerülhetett ki a kezéből.

-Valamivel több, mint 100 kötet látott napvilágot az évek során.

NEM LEHETÜNK ELÉG HÁLÁSAK ÉRTE, KÖSZÖNJÜK!

-Ha nem fixáljuk a kiindulási pontot, nem mérhetjük fel azt az óriási ívet, mely Gyuri munkássága alfája és omegája között feszül.

A 60-70-es évek szegényes kottaanyagához képest, a magyar gyermekek számára elérhető áron közvetítette a cselló irodalom addig elérhetetlen vagy nagyon nehezen / valutáért/ elérhető részét, kezdő-haladó szinteken egyaránt.

Tanár társaim manapság a bőség zavarával küzdhetnek!

Nem szánom őket! Köszönjük Gyuri!

-Segítőkész, jó Ember volt. Nincs szükség az ezernyi jótett bizonyítására ehelyt.

-Gyakran elhangzik, hogy valaki szereti az Édesanyját. Vajon hányan szeretik úgy, hogy az operai szolgálat utáni rövid éji pihenőt megkurtítva, a kora hajnal már

a Nagycsarnokban találja, hogy bevásároljon a nagy családnak, megóva Őt a cipeléstől annak érdekében, hogy Édesanyja szeme ne romoljon tovább. tudjon még olvasni, hiszen egy szellemi ember számára az olvasás: maga az élet.

Vizsga után a csokrok erdeje az Ő vázáit díszítette, halála után egyetlen egyet se tartott meg.

Mindent megtett azokért, akiket szeretett, szó nélkül, magától értetődő természetességgel.

Nem várt hálát.

Élete további részében pedig, mindent megtett a rábízottakért. Soha nem fogyott ki belőlük.

A cselekvés: maga a szeretet.

-Gyuri, 30-as éveinek kezdetén Korda Imréné, Mata néni örökébe lépett: 23 kerület, Budapest szakfelügyelője lett.

„Legalább Mata néni árnyéka szeretnék lenni”, hajtott fejet nagyszerű elődje teljesítménye előtt, az első értekezleten.

Megtartotta az elődök által sugallt, a cselló tanszakra oly jellemző, barátságos, segítőkész, kollegiális légkört. A megalakított munkaközösségek erősítették a kerületek közötti kohéziót.

Abszolút tekintély volt, a kerületek tanárait rendszeresen látogatta, nagyon eredményesen.

Lett légyen szó bármely etűd, darab egy-egy problémás helyéről, 3 eset volt lehetséges: vagy volt rá megoldása, vagy ott helyben talált ki a harmóniát megerősítő ujj-gyakorlatot, hogy elsősorban hallás útján találja meg a növendék a labirintusból kivezető utat.

Vagy, egyszerűen hozzájátszott valamit, „hallod?...-sóhaj-... mehetünk tovább.”

-Szervezte, egyben tartotta ezt a csellistákból álló családot, országos versenyek előtt elemezte a kötelező anyag létező nehézségeit, legalább abba ne botoljunk bele, amit el lehet kerülni.

Mit is lehetne mondani: **Ő volt a cselló-tanszak.**

Számlálhatatlan vizsgán vett részt, ismerte a kollegákat, számon tartotta a növendékek fejlődését.

-Őrangyalként állt a növendékei mellett, óra nem maradhatott el, 10-13 éven át voltak előbb játszótársak, később munkatársak, végül egymást becsülő barátok. Anyanyelvi szinten kamaráztak, csak a hivatásuk vitte őket tovább. Koncerteken a dobogóig kísérte őket, kicsike-nagyokat egyaránt, a felhangolt csellót az utolsó percben adva kézbe, hogy tiszta maradjon. Oh, az a hangolás! Hányszor, de hányszor láttam Őt így, az 50 év alatt!

Kiváló növendékeket nevelt, akik itthon és a világban képviselik a Pejtsik iskola magasrendű színvonalát.

-Arany János nyelvét irodalmi igényességgel, gazdag szókinccsel, ugyanakkor tökéletes mértéktartással beszélte. Ha kellett lakonikus rövidséggel fogalmazta meg mondanivalójának lényegét.

Kell-e mondani, hogy az általa rendszeresen tartott továbbképzések élményszámba mentek.

Imponáló természetességgel adott elő, uralta az általa választott témát.

Soha nem engedte meg, hogy előadását felvegyük. Nagy kár.

Remek humora volt, alkalomadtán egy-egy jó történettel, viccel oldotta a feszült figyelmet.

Egy szép nyári nap emléke Veber Lászlóék nyaralójában: Pejtsik Árpád György és Veber Lászlóné Iza. A felvételt Veber László készítette (1998)

70. születésnapján, J. S. Bach: G dúr prelúdiumának hangjai mellett, Budapest összes cselló tanára nevében és jelenlétében köszöntöttük Falvai Edittel, aki tanítványaként átvette Gyuri áldásos örökségét. Szépséges asztalt terítettünk, mindenki szorgoskodott...

Egy Buddha szoborban véltem feltalálni a jellembeli hasonlóságot, az **érett lélek bölcsességét**, az **emelkedett derűt**, mely a szemében csillogott, a **sztoikus belenyugvást**, ha az Élet megállj-t parancsolt, melyre később oly nagy szüksége volt.

Látszólag örült.

Pejtsik Árpád György! Kedves Kollegám!

Szakmai életünk 50 évét osztottuk meg egymással a Szabolcsi Bence Zeneiskolában. Most, nagyrabecsüléssel, szeretettel búcsúzom Tőled kollegáink nevében is.

Örök otthonodban nyugodj békében, álmodj egy szebb világról!

III.

A PÁLYATÁRSAK NEVÉBEN LAKATOS GYÖRGY FAGOTTMŰVÉSZ- TANÁR BÚCSÚSZAVAI

Szóval minek is teremtetten az Isten az embert?

Jónak, vagy... hát kevésbé annak,
humorosnak, vagy savanyúkáposztának,
örömködőnek, vagy zsörtölődőnek,
műveltnek, vagy betűhiányosnak,
muzsikusnak, vagy hangtalannak,
szárnyalónak, vagy földhözragadtnak?

Biztos sikerültek jobbak, a nagy összerakásnál,
keveredtek dolgok, szépség és szörnyeteg,
jellem és -telen.

De néhány gyúrás igazán jól sikerült,
és a kovász is belekerült.

Emberek lettek, ahol nem a nagybetű a lényeg,

hanem a végig vitt élet.
Zenével, humorral, műveltséggel, sziporral,
csillogó szemmel, fanyar mosollyal,
mindent tudó, szállongó hajjal,
alkotó gondolatokkal, biztató pedagógussal.
Kicsit rekedtes hanggal, hatalmas tudás halmazzal,
gyermeki rajongással, nem múló odaadással...
lettek ilyen Emberek, akikből már alig látunk, csak keveset
Mennek, mennek, és bár itt még nem végeztek,
de fent úgy látszik várják sajnos nem kevesen.
Gyurka, Gyuri, Gyuri bácsi, Gyurikám,
nem tudom ott majd mi vár Terád,
itt a hiány, az emlék,
szünetekben mennyit nevetgéltél.
Biztattál és elemeztél, nem emlékszem, hogy keseregtél,
neved szemed, nevetésed, tekinteted marad,
nem hiszem, hogy elfelejtlek, ott is légy az a csodás tenmagad.

Isten áldjon Gyurikám.

IV. PEJTSIK ÁRPÁD GYÖRGY CSALÁDI ARCHÍVUMÁBÓL

Így kezdődött a kapcsolat a csellóval...

...és így folytatódott. Banda Ede professzorral a Zeneakadémián

Az utolsó képek egyike

Köszönjük a képeket Veber Lászlóné Iza asszonynak, Banda Ede és Pejtsik Árpád György családjának.
(A Szerk. megj.)

Függelék:

Elhunyt Pejtsik Árpád György (1935 – 2020) zenepedagógus, szakfelügyelő,
nemzetközi elismertségű szerző-közreadó, a Magyar Állami Operaház csellistája (Sigray
László) (pdf) (Parlando 2021/1.)